

Fascinerende, moderne og tidløst

I vår digitale tid har fotografiet mistet både troverdighet og fascinasjonskraft. Det har sendt Steinar Jakobsen tilbake til de maleriske skyggekamrene.

KUNST

Steinar Jakobsen

«So this is real life you're telling me»

Galleri K, Oslo

til 11. november

Han har lenge vært norsk malerkunsts «wonderboy». Steinar Jakobsen (født 1967) har prøvd ut alle de nye mulighetene. Han er en teknisk dyktig og perfektjonistisk kunstner som har omfavnet nye teknikker og materialer i et tempo få gjør ham etter. Han har malt på aluminium og pleksiglass, han har manipulert fotografier som underlag for maleriene, og han har levert fotorealistiske fortolkninger av det moderne (ungdoms-)livet med et motivtilfang og en fargepalett som har fått yngre kunstnere til å løpe etter ham. I maleriene har han foretrukket moderne ryggsekketurisme og rave-fester fremfor klassisk borgerlige fremstillinger av menneskelige relasjoner.

Så hvorfor maler han plutselig intime situasjoner på godt, gammeldags lerret?

Nå har han passert 50, og det

er som om livets realiteter har satt seg på skuldrene hans. Ikke det at det tynger ham, kunstnerisk sett. For de nye maleriene han viser i Galleri K har en friskhet som trekker deg inn i bildene. Samtidig tar det ikke lang tid før du ser alle de andre tingene. De uvante fargene. De rare penselstrøkene. Alvoret som ligger bak. Melankolien og ettertenksomheten. Selvbevisstheten og undringen.

Datteren og venninnen(e) er motiv i flere bilder. En (naken) kvinne som ser ut på verden. Mennesker på tur blant palmer og trær. Venting på en flyplass. – Bildene preges av hverdagslige situasjoner. Intime øyeblikk der betrakteren er en fremmed. Glimt av tomhet som kunstneren lader med liv. Samtidig er motivene sett med det innfule blikket som snur opp ned på ting. Du ser det i små detaljer, som at det er lys der det burde vært skygge. Eller at et ansikt trer frem fra skyggene i et rom som normalt sett burde vært godt opplyst.

Det siste ser vi i variantene av «Me in my world, and you there

beside». Motivet er to jenter som sitter ved hver sin datamaskin. De sitter ansikt til ansikt, men er like vel i hver sin verden. Den ene er malt i silhuett som en sort flate, den andre får ansiktet halvt opplyst av vinduet. Det er flere avvik fra det «normale» i dette bildet. Vindusflaten er dempet, til tross for at resten av bildet indikerer at rommet er opplyst av et sterkt, direkte sollys. Det samme gjelder lyset fra dataskjermen, som også er fremstilt mørkere enn man kunne forvente. Og oppå billedflaten ligger malingssjikt som skaper en egen stemning. Noe distansert og flyktig, en understreking av at dette er bilder som er skapt av en kunstnerisk vilje med maleriske virkemidler.

Mange av disse detaljene kunne kanskje oppstått uten, men er først og fremst et resultat av de mulighetene det digitale fotografiet gir til å manipulere den fotografiske virkelighetsgjengivelsen. Steinar Jakobsen har vært opptatt av den fotografiske gjengivelsen av verden i lang tid. Men det er først nå, når han går tilbake til maleriets opprinnelse med det tekstile lerretet som utgangspunkt, at han omsetter den nye virkelighetsforståelsen i et spennende, «nytt» billedspråk.

I etterdønningene av den industrielle revolusjon har mange spådd at den digitale omveltningen ville gjøre menneskets kroppslige ferdigheter stadig mindre relevante. Det forbausende er at det motsatte har skjedd. Det er opplest og vedtatt at håndverk og manuelle teknikker har fått en renesanse. Ved å stirre på skjermer har vi lært oss en ny måte å se på. Samtidig som teknologien har redusert vår fysiske aktivitet, har vi nå begynt å samhandle med skjermene. Med berøringsskjermer og VR-teknologi (Virtual Reality, eller kunstig virkelighet) har det oppstått en ny form for opplevelse av verden. Det har resultert i en ny erkjennelse av hvordan vi bruker kroppen, og gjennom det av hvordan vi samhandler med verden rundt oss.

Steinar Jakobsen maler lys på skyggesiden av buksebeinet i «This is the room, the start of it all». Det er vanskelig å tenke seg denne effekten uten digital billedmanipulering. BEGGE FOTO: STEINAR JAKOBSEN/GALLERI K

Vi er så vant til å se på fotografier at det har forandret vår måte å se på verden så vel som bilder, malerier og kunst. Det at vi ser på skjermer i timevis gjør at vår romforståelse og opplevelse av dybde og perspektiv er annerledes enn den

våre oldeforeldre hadde. Dette kan vi ha med oss i bakhodet når vi ser på Steinar Jakobsens malerier.

Ved å gå tilbake til det billedrommet som ble bygd opp av senrenessansens og barokkens

malere og kombinere det med den digitale erfaringen, lager han et nytt billedrom. Han gjør det bra, og det er fascinerende fordi det spesifikt maleriske, med oljemaling i tynne sjikt og med uvorne penselstrøk som forstyrrer hovedmotivet, blir

styrende i oppbyggingen av bildene. Det er en ny erfaring, og sammen med et knippe merverdige titler hentet fra sangtekster skaper Steinar Jakobsen en fortelling som både er moderne og tidløs.

LARS ELTON

Kunstkritiker

KUNST

lars@elton.no

Steinar Jakobsen bruker mange spesielle farger. Det er ikke ofte du ser så mye turkis som i «What might have been is an abstraction remaining a perpetual possibility II».